

821.113.5
K82

C 1213490

Кірсті Крістофферсен
Знамениті
Також
закохуються

видавництво
СТАРОГО ЛЕВА

Розділ 2

Перші дні в кемпінгу повзли слимачим ходом, а попереду маячила перспектива нудного літа. Не дощило, але й сонце не світило по-справжньому — така собі марудна погода, коли нічого цікавого собі й не придумаєш. Бабуся, як могла, старалася скрасити наш побут, заповнила холодильник і шафки усякими смаколиками, грала зі мною в настільні ігри й карти. Вона дала мені пароль до найповільнішого у світі кемпінгового вайфаю й обіцяла, що все направиться, ось лишень потепліє і можна буде гуляти надворі. Мені швидко надокучувало перегравати бабусю в картах, мережа функціонувала страшенно повільно, інстаграм завантажував від сили дві світлини за раз, а автофургон уже ставав надто тісним навіть для нас двох. До того ж бабуся явно звикла жити самотою. Вона мала свої звички й правила поведінки, а мені почало здаватися, що я їй усюди заважаю, і вона воліла б, аби мене тут не було. Я теж не мала ніякого бажання тут скніти.

Я чіпіла біля пластикового вікна вагончика, дивилася крізь запотілу шибку. Конденсат збігав краплинами донизу, і здавалося, ніби дивишся якесь дешеве музичне відео з поганою якістю зображення. Як же мені було жаль себе!

Коли я набрала Емму у фейстайм на четвертий день, першим, що викрикнула, коли вона відповіла, було: «Хочу додому!». Емма лиш засміялася і поводи́ла мене телефоном по своєму літньому будинку. Відеозв'язок не був ідеальним, але достатнім, щоб побачити, яка там панує ідилія, — як я собі й уявляла. Хоча батьки нікуди не поїхали, не дозволили Еммі пожити на віллі самій, ідилія нікуди не поділася.

— Може, тобі буде втіхою, що з наших чудових планів побути тут лише вдвох однаково нічого не вийшло б.

— Але в тебе в сто разів ліпше, ніж у цьому кемпінгу.

— Може, там потроху налагодиться?

Я похитала головою, у горлі застряг плач.

— Не думаю... Боюся, що настане ще гірша дупа.

— То будемо зідзвонюватися кожного дня! — бадьоро прощобетала Емма.

Навіть такий мізерний зв'язок із зовнішнім світом міг, напевно, стати мені розрадою. Хоча я почувалася у цій пустелі неймовірно далекою від цивілізації.

— Може, за літо виберешся до мене на трохи? — запитала я, коли Емма розповіла про веселу компанію по сусідству, яка часто влаштовувала вечірки.

— Можливо, — легко погодилася вона й попросилася, бо мама кликала на обід. — До зв'язку! За-телефонуй мені, якщо з'являться якісь кемпінгові плітки!

Я ще деякий час усміхалася, закінчивши розмову. Ага, плітки... Мені довелося би вийти поза межі свого маленького світу, вибудованого з автофургона,

намету-тамбура, туалету і душової, щоб нашкребти пліток. Або щось придумати. Вигадати пригоди з крутими німецькими хлопцями-туристами, які начеб запросили мене на вечірку в одну з хатин, або з красунями-данками, які захопили санітарний вузол, щоби влаштувати там посиденьки в стилі спа, і все, мовляв, завершилося перефарбуванням мого волосся у божевільний рожевий колір, що неймовірно пасував до нового одягу, який я хтозна-де і хтозна-як роздобула.

Бабуся ні хвилини не сиділа на місці, не трималася дому, бозна-що робила, може, теревенила з сусідами або досліджувала місцеві рослини. Я ж здебільшого валялася на дивані в тамбурі й щосили жаліла себе. Перевіряла інстаграм приблизно раз на хвилину.

— Закладаюся, що ніколи в житті ще так не нудилася, як тут, — тихо промовила я сама до себе.

Я пильно вивчала нову світлину Кріссі, яка, як завжди першою вигулькнула на моєму екрані. Він сидів на краю тротуару в Лос-Анджелесі, в окулярах із круглими синьо-дзеркальними скельцями, усміхався найпрекраснішою у світі усмішкою, щирився білосніжними зубами й тримав у руці м'яке морозиво з кольоровою посипкою. Я збільшила фото двома пальцями, роздивлялася щонайменшу деталь. Перед літом Емма казала, ніби він хоче спробувати себе ще й в кіно.

— Ходять чутки про якесь нове шоу, бачила в новинах на сайті «730», — сказала вона, а я щосили вдавала, наче мені зовсім не цікаво, а сама від

вимовленого вголос його імені червоніла від шиї до вух.

Я ніколи не наважувалася лайкнути фотки, хоча кілька разів на день заходила на його профіль. Якось соромно лайкати задавнене кліше красунчика. Він був і застарий, і занадто пихатий. Ніхто давно вже таке не лайкає. Ніхто тепер не зізнався би, що слухає його музику. Але ж дідько! Він такий красень! Симпатяга! Просто вродливий!

Під фотографією підписано: *Keeping it cool in LA, exciting things happening. Looking for stars, maybe you're the one?* І мордочка-поцілунок, і ще одна, з зірками в очах.

Власне, мало сенсу було писати англійською, бо, як я знала, Кріссі відомий лише в Норвегії. Почав розкручуватися перед самим літом. Я поскролила сторінку до його спільної фотографії з одним довговолосим блогером. *My celebrity crush*, підписано внизу. От якби в інстаграмі з'явилася моя фотографія з Кріссі? І підпис: «Я фанатка знаменитості». Ніколи не насмілилась би. Навіть якби це було правдою.

— Не розумію, навіщо ти почепила той плакат, — пирхнула Емма, коли була в мене в гостях останнього разу, показуючи на Кріссі над моїм ліжком.

Його портрет висів і за дверима, але Емма не помітила. Я знизала плечима й сказала, що мені подобається барвіста картинка. До того ж плакат затуляв собою бридку стіну.

* Все круто в ЛА, відбуваються захопливі події. Шукаю зірок, може, це саме ти? (англ.).

— Добре, що скоро матимеш відремонтовану кімнату, — промовила Емма. — Не доведеться вішати на стіни всяку дурню.

Емма запостила фотку, де вона на яхті. Світило сонце, вона — в бікіні й нових темних окулярах. Ні словом мені не обмовилася про катання на яхті. У сторіз виклала відео, як швидко пливе яхта; видно лише спини й потилиці людей за штурвалом. І люди ті, варто зауважити, аж ніяк не її батьки. Вони мчали дуже швидко, низький хлопчачий голос запитав: «Фільмуєш?», Емма відповіла: «Вау-у-у!», підняла догори руки, знімаючи саму себе з розвіяним вітром волоссям. Коли я захотіла подивитися сторіз четверте, інтернет знову зависнув. Від злості пожбурила мобільний у куток дивана. Лайно!

По телевізору йшли самі лиш старі кіноповтори. Сміх за кадром в одному епізоді телесеріалу «Друзі», який дивилася щонайменше два рази, звучав пласко й механічно. У голові товклися сумні думки про моїх друзів і знайомих, які вели отаке серіальне життя, сповнене веселих і драматичних пригод з геппі-ендами, мали крутецький голлівудський вигляд із розвіяним на вітрі волоссям, як в Емми, а я валялася в найвідстійнішому місці на світі у спортивних штанах і з немилою головою.

— Може, пройдешся трохи зі мною, хоч на людей подивишся? — не раз запитувала бабуся у перші дні, але я байдуже знизувала плечима.

На яких людей мені дивитися? На зморшкуватих пенсіонерів і місцевих диваків? Тому я нікуди не виходила, хіба час від часу в туалет чи в душ, який

коштував 5 крон за три хвилини, а тоді замість гарячої на мене раптом лилася крижана вода, аж дух перехоплювало. Тут нічого не відбувалося. Росс і Рейчел зішлися і знову розійшлися, але в усіх літо заповідалося в сотні разів цікавіше, ніж у мене.

У наступні дні я ще двічі намагалася додзвонитися до Емми через фейстайм, але марно. Можливо, через поганий інтернет-зв'язок. А може, Емма так бурхливо проводила найкращі у світі літні канікули, що не мала часу на розмови зі мною. І те, й інше доброго настрою не додавало.

— Глянь, надворі уже сонце, — повідомила бабуся наприкінці першого тижня.

Я виглянула крізь пластикове вікно в тамбурі й пересмикнула плечима. На літню погоду ніяк не схоже, хоча й трохи посвітліло порівняно з попередніми ранками.

— Ти вмієш відповідати словами, а не лише знизуванням плечей? — поцікавилася бабуся.

Я знизала плечима, але всміхнулася їй. Вона радісно засміялася. Мене ж зісередини гризло нечисте сумління.

— Вибач, бабусю, — промовила я.

— За що? Ти ж не можеш керувати погодою.

Уже хотіла сказати, що зовсім не погоду мала на увазі, як бабуся обернулася до мене від кухонного стола, широко всміхнулася і винесла в тамбур кошичок свіжих булочок.

— Усе налагодиться, — сказала вона.

— Думаєш?

— Не сумніваюся. І сьогодні весь день сяятиме сонце.